T. Coraghessan Boyle - Lucija Grabovac

Princeza

Pritisnula je kvaku. Vrata su bila otključana. Ušla je.

Trenutak je bio slojevit i zamršen, gotovo kao bajka, ali gdje su bila tri medvjeda? Bili su gore, lajali. Zar medvjedi laju? Ne, ali psi laju, i o tome se tu radilo, psi su lajali i grebli svojim sjajnim crnim noktima – kandžama? – po zatvorenim vratima na vrhu stepeništa, koje je bilo tapecirano i prekriveno blagim, poznatim sjenama raznih predmeta u prigušenom svjetlu lampe iza kauča koji se nalazio samo par metara od nje. Na kauču su bili jastuci, cijela flotila jastuka, i dvije fotelje s oba krila, stolić, police za knjige, crna mrcina od TV-a postavljena na zid nasuprot nje. Kad se pomaknula, a pomaknula se samo koračić ili dva u sobu – šuljala se, to je radila, šuljala se – u ekranu TV-a pojavio se njezin odraz, previše nejasan da bi ga se moglo razaznati.

Neki se glas možda čuo iz sobe na vrhu stepenica – „Cameron, jesi to ti? Halo? Ima li koga?" – ali izgubio se u lavežu, uostalom, nije se mogao odnositi na nju, jer ona se ne zove Cameron i nije bila ondje, zar ne? Još je bila na zabavi, na roš-ti-lju na koji je nabasala ovog lijepog, bezbrižnog blagdanskog popodneva, koje se, dok nije obraćala pozornost na detalje, nekako pretvorilo u noć. U desnoj je ruci držala plastičnu vrećicu u kojoj su bila rebarca prelivena ljepljivim crvenim umakom, dva klipa kukuruza još uvijek zamotana u pocrnjelu foliju u kojoj su se pekla na roštilju, posudica napunjena nečim što je izgledalo kao salata od krumpira i desert, puno deserta: dva komada torte Napoleon, kriška pite od višanja i šaka jagoda prelivenih čokoladom koje je sama uzela nakon što je domaćica čije je ime možda bilo Renée – podsjećala ju je na njenu majku kad je dobre volje – inzistirala da ponese nešto hrane, jer Ne znam gdje ćemo sa svim tim.

Sjetila se da je na zabavi bio i bend – bas, gitara, bubnjevi, pjevač – čiji ju je euforični zvuk pun treskanja basa natjerao da gurne vrata na ogradi sa stražnje strane kuće i prijateljski kimne svim onim licima s upitnicima u očima i samo uđe, što je bilo ok, u redu, što je tu strašno, svatko je tu nekoga znao. I sjetila se šampanjca, dobrog šampanjca iz Francuske, hladnijeg od zime u Poughkeepsiju, koji joj je pomogao ublažiti mamurluk s kojim se borila već tri neprospavana dana i

eISSN 1847-7755; doi: 10.15291/sic/1.14.lt.4

noći – i pjevača iz benda koji joj je prišao kod švedskog stola kao da nešto od nje želi i pokušao ispasti smiješan izvalivši kako je napala desertni stol, a onda odlepršao kao dvometarska vrana čim se nasmiješila pa joj je mogao dobro vidjeti zube i prišt na rubu usana po kojem nije mogla prestati prčkati, i neka se jebe, neka se svi jebu. Ali to je bila njena desna ruka, bolna od težine sve te hrane do koje joj ni nije bilo, barem ne sada, kad se samo htjela spustiti s tripa, kao da bi to shvatio bilo tko od ovih koji samo stoje, sami u svome svijetu u kojem ne postoji nitko osim njih, a što je s njenom lijevom rukom? Ma što je ovo? Primijetila je da joj plastična vrećica visi i sa skvrčenih prstiju te ruke, i cijelu minutu, zbog nepoznatog okruženja i laveža pasa i glasa na koji se nitko nije odazivao i koji je prestao išta očekivati, nikako se nije mogla sjetiti što je u njoj. Sve dok psi nisu ostali bez daha. Tada se sjetila: šminka. Rumenilo, puder i tuš koji je posudila iz Rite Aida negdje niz ulicu i iza ugla, na bulevaru koji izgleda kao kulisa, iste ulične lampe, iste izmorene palme, isti semafori na kojima se pali zeleno pa crveno pa zeleno.

Ok, u redu, dobro. Ali sad joj nije trebala šminka – to će biti za sutra. Ni hrana. Ono što joj je sad trebalo, jer noge su joj bile mlitave i mekane kao rebarca s roštilja u gnjecavoj plastičnoj vrećici, ono što joj je sad trebalo bio je san. Krevet. Jastuk. Deka. Čemu sva ta vrata? Vrata ne postoje bez razloga. Iza jednih je morao biti krevet, zar ne?

Dawnin sin stigao je kući u pola 11, kao i prethodne dvije večeri, jer su mu uvalili dodatnu smjenu kako bi blagajnici s više staža dobili slobodan dan za blagdan. Čuo se zvuk njegova auta na prilazu pa udaranje ulaznim vratima, točno na vrijeme. Ako su joj oči i odlutale do radija budilice na noćnom ormariću, to je bilo tek onako, iz navike, a budući da je već bila u krevetu, čitala i napola gledala neki znanstveno-fantastični psihološki triler (bez zvuka da ne bi morala slušati njihovo vrištanje), nije joj se dalo silaziti. Cameron je ionako jeo na poslu, a i ako je bio gladan, imao je narezaka i voćne salate u hladnjaku. Mislila mu je poslati poruku za voćnu salatu koju je baš tu večer napravila, ali ako otvori frižider, ne može je promašiti, pa zašto bi se uopće trudila? U jednom je trenutku odlutala, s knjigom još u rukama, kao i svake večeri, oba psa i tri mačke ispruženi u raznim pozama pored nje i na rubu kreveta. Inače bi prespavala cijelu noć, ali ne i ovu, jer u 2:36 ujutro oba su psa skočila i stala lajati iz petnih žila.

Prva vrata koja je probala otvoriti bila su zaključana, pa je krenula do sljedećih, koja su vodila u kupaonicu – zapravo u zahod, primijetila je to kad je upalila svjetlo. Zahod kao zahod – WC školjka,

lavabo, ogledalo, stalak za ručnike, na zidu uokvirena ilustracija – da je bio čišći, ne bi se žalila. U okviru je bila ilustracija Garyja Larsona, ona s dva psa u sudnici punoj mačaka – sudac je mačka, odvjetnici su mačke, porota su mačke. Smiješna je, ali već ju je vidjela, a tko god koristio ovaj zahod, vidio ju je već najmanje tisuću puta, i što tu više može biti smiješno?

Mogla se pogledati u ogledalo, ali nije, jer to sad nije bilo moguće, ali sama ideja zahoda, njegovo postojanje i činjenica da se u njemu nalazila, podsjetili su je da mora piškiti i da joj je ovo najbolja prilika. Kad je završila, pustila je vodu i spustila dasku i poklopac, oprala ruke i vratila se u dnevnu sobu, gdje je na trenutak sjela na kauč, samo da joj se prestane vrtjeti. Tad je primijetila da postoje još dvoja vrata iza kojih može pogledati, jedna su izgledala kao da vode u radnu sobu, sa stolom i laptopom, a druga – bingo! – otkrila su spavaću sobu koju je tražila, a i da su psi opet počeli lajati, ne bi je bilo briga. Tu je pripadala. Ovo je bila njezina soba. Ili je trebala biti, bez obzira na to je li odrasla u ovoj kući ili ne, ovu bi sobu odabrala mada odjeća u ormaru nije bila njene veličine, a boje i uzorci nisu bili ni blizu njenom stilu. A cipele! Zbog njih joj je bilo žao osobe koja je izdvojila vrijeme da ode u trgovinu, izabere ih i plati gotovinom – ili karticom, i to bi mogao biti slučaj. Nakratko se prisjetila kako je nekad imala kreditnu karticu i kakav je to lijep osjećaj bio – pružiš je preko pulta i dobiješ što god poželiš.

Osim droge. Droga se plaća samo gotovinom.

Hranu je ostavila u kupaonici, a šminku ponijela sa sobom, možda je i sjela za stol za šminkanje i probala nanijeti malo rumenila i ruža, ne da je to u tom trenutku bilo bitno. Ujutro ću, rekla si je. Ujutro će sve biti drugačije. Ali – i ovdje se hladni okrutni svijet umiješao da je sasiječe, kao i uvijek – jedva je zatvorila oči prije nego što ju je probudilo svjetlo i tri lica poredana jedno pored drugoga koja su se nad nju nadvila i zurila.

„Zašto nisi pustila pse?”

„Pustila bih ih, da sam znala, ali bojala sam se, dolje je mogao biti bilo tko. S nožem ili pištoljem ili tko zna čime?”

Sjedila je na kauču u dnevnom boravku, onom istom kauču na kojem se ona cura navodno ispružila i na jednom od jastuka ostavila dugačak crveni trag nečega za što se ispostavilo da je,

hvala Bogu, umak za roštilj, a ne krv. Dawn ga je odmah ujutro izribala – nakon što ga je poslikala, naravno. Za dokaz. Ne zato što ga je policija trebala jer su curu već uhvatili.

Gotovo cijelo jutro bila je na telefonu, nabrajala što se sve sinoć dogodilo, kao da se to razgovorom može nekako ublažiti, kao da svemu tome može dati smisao. Trenutno je razgovarala s Chrissie Wagner, koja je živjela preko puta i koja je, kao i ona, bila samohrana majka, to ih je povezivalo na razini koja je prelazila susjedske odnose. Povezivalo ih je i to što su obje predavale u srednjoj školi, doduše ne u istoj.

„Razumijem te, mislim, strašno je to, ali Buster je baš ogroman. Nema toga tko ga se ne bi prepao, zar ne? Bez obzira na to što je velika maza. A Ernie je beskoristan, iako – vidjela sam ga kad pobjesni – kao onda kad je ona žena došla prikupljati glasove za izbore za gradonačelnika, sjećaš se?"

„Taj odmah napada gležnjeve", rekla je i nasmijala se dok se prisjećala. „Ali znaš na što mislim. Prvo sam zaključala vrata spavaće, a Cameron je bio dolje u sobi i on uvijek zaključava vrata svoje sobe jer ne želi da mu itko ulazi – odnosno, da mu ja ne ulazim – pa sam mu poslala poruku da bude tiho i nazove policiju. Zašto riskirati da se psi ozlijede?"

„A što je s Tammy?"

„A što ću s njom – prespavala je kod Beaua jer je popila par piva na zabavi njegove obitelji povodom Dana sjećanja i nije htjela sjesti za volan. Barem je tako rekla kad smo se čule." Njena kći – sedamnaestogodišnjakinja, ratoborna, razmažena i povlaštena, i previše opsjednuta kriminalističkim serijama i crnom kronikom – bila bi ozbiljno istraumatizirana, ili još gore, jer nikad ne zaključava vrata. Dawn na to nije htjela ni pomisliti, na tu curu kako upada u Tammynu sobu dok Tammy spava u krevetu, s filmskim posterima na zidu i noćnom lampom u obliku Minnie Mouse koja tjera sjene od njene treće godine.

Kroz prozor je zurila u suncem obasjane palme vani na ulici, sigurnoj i mirnoj ulici u vrlo sigurnoj četvrti u kojoj živi srednja klasa i u kojoj su jedini zločini oni u mašti njene kćeri. Barem dosad. P rovala. Strašna riječ, da se naježiš kad je pročitaš u jutarnjim novinama koje uvijek pišu o tuđoj nesreći, ali nikad njenoj, nikad njihovoj. Hoće li uopće reći Tammy što se dogodilo? Ako i hoće, kako će to sročiti? Pogotovo jer je ta cura, ta žena, ušla u njenu sobu i možda sjela za njen stol za

šminkanje, isprobavala šminku koju je vjerojatno ukrala u Rite Aidu, ali nije pokušala ništa uzeti, ni Tammyn laptop ni iPad ni bilo što drugo, barem koliko je ona vidjela. To je bilo čudno. A onda i sve to s krevetom…

Kad je Dawn nazvala policiju, operater joj je rekao da ostane u sobi i zaključa vrata i da ni pod koju cijenu ne izlazi van i ne pokušava otjerati provalnika ili tko god to bio tko joj je provalio u kuću i pustio vodu u WC-u i palio i gasio svjetla. Neka samo sjedi i čeka. Policija je na putu.

Stigli su za manje od deset minuta, mora ih se pohvaliti. Nisu upalili ni sirenu ni rotirke i parkirali su dvije kuće niže te, kao element iznenađenja, došli pješice. Ušli su kroz ulazna vrata, koja je Cameron sigurno zaboravio zaključati kad se vratio s posla (ali, naravno, nikad ne zaboravi zaključati vrata svoje sobe – to radi automatski čak i kad samo ustane po sok dok igra igrice na konzoli). Curu su pronašli kako čvrsto spava u Tammynoj sobi; pokrivač i posteljina bili su skinuti i bačeni na pod kao da od njih nije imala nikakve koristi. Ona sama nije je dobro vidjela, uostalom stajala je na prozoru i bilo je 3 ujutro, najbliža ulična lampa izgledala je kao mutna mrlja na samom kraju ulice, ali činila se vitkom, možda i ljepuškastom, na sebi je imala zgužvanu žutu haljinu tuniku koja joj je otkrivala noge, a na nogama visoke tenisice. Dotad je policija dovezla patrolno vozilo pred kuću i jedan joj je policajac stavio ruku na glavu da ne udari u vrata dok su je posjedali na stražnje sjedalo, kao u filmovima.

Pokušala im je objasniti da ona ovdje živi – pa pogledajte, evo vam dokaz, tu vam je pred nosom, jer bila je tu, u svojoj sobi, u svom krevetu – ali jedno od tri lica koja su je gledala svisoka, ono koje nije poput gljive virilo iz košulje čiste plave uniforme, pripadalo je klincu od 16, 17, s aknama, s rukama nalik na dvije tanašne hrenovke koje mlataraju okolo, i s kosom koja bi izgledala kul kad bi se netko sabrao i ošišao je kako treba, koji je ponavljao: „Laže. Nikad je nisam vidio. Provalila je, ona je ta – ona je provalila!”

U tom je trenutku bila samo mrvicu pripita, i onaj osjećaj nabrijanosti koji ju je gonio kroz ove divne, vrele dane u kojima je mogla učiniti sve što bi joj palo na pamet sad ju je već potpuno napustio, do te mjere da se osjećala kao da joj je tijelo zabetonirano i sve što je željela od ovog svijeta i postojanja jest spavati, ali pogledala je tog malog i njegovo veliko, glupo, ružno lice i nije si mogla pomoći, pa je rekla: „Ti si taj koji je provalio! O Bože, gospon policajac, gospon policajac, tko je on? Što on tu radi?”

„Laže!" ponovio je mali, ali policija je sad njega odmjeravala, pa je ona nastavila govoriti: „O Bože, o Bože", dok joj riječi nisu postale kao pjesmica koju si je pjevušila prije spavanja.

Pobjesnio je. Lice mu se zgrčilo i počeo je lajati kao i psi na katu: „A da, ajde onda, molim te, dokaži. Koja je adresa? Broj telefona? Prezime na sandučiću? Moja mama. Kako mi se mama zove?"

No mogli su je optužiti samo za neovlašten ulazak u tuđi posjed, jer nije provalila niti išta ukrala, ali kad su Dawn pitali želi li je tužiti, rekla je da želi. Koliko god htjela imati razumijevanja, osjećala se ugroženo i preko toga nije mogla prijeći; osjećati se prljavo i nesigurno u vlastitom domu apsolutno je i krajnje neoprostivo, tako da – tužit će. Ispostavilo se da cura ima dvadeset dvije godine, zove se Tanya Swiftbein i nema stalnu adresu. Bila je uhićena samo jednom, za narušavanje javnog reda i mira; o tome nije bilo nikakvih detalja osim onoga što se moglo saznati iz optužbe, ali uznemirila je ovo kućanstvo i oko toga nije bilo nikakvog spora. Tammy je na kraju cijeli vikend provela kod Beaua, bez poziva ili poruka, što je bilo užasno iritantno, a kad se u ponedjeljak kasno navečer napokon pojavila krvavih očiju i bazdeći na alkohol, samo je rekla: „Mama, nemoj, jer neću pričati o tome, ok?" i zalupila vratima sobe tako jako da su se slike na zidu zatresle u okvirima. Dvije minute poslije istrčala je na hodnik i bijesno upitala tko joj je bio u sobi.

I tad joj je sve rekla, i prije nego što je Dawn stigla doći do daha, njena je kći već upirala prstom – ona je kriva, za sve je ona kriva. I njen glupi brat. „I što sad, hoću li dobiti uši s vlastitog jastuka? Ili sidu ili nešto? Neka uličarka spavala je u mojem krevetu? Je li to pošteno? To želiš?"

Nije tu bilo mjesta poštenju ili nepoštenju. Odgovorila je: „Sve sam stavila u pranje – s izbjeljivačem – i dvaput sam usisala tepih, i znam, znam, zlato, jer se i ja osjećam isto."

Tammy ju je samo mrko gledala pa odmarširala nazad u sobu i ljutito sve skinula s kreveta i skupila na hrpu – plahte, jastuke, deke, prekrivač koji joj je baka isheklala – pa stupajući kroz kuću izašla na stražnja vrata gdje je sve bacila u kantu za smeće, na što su se upalili reflektori na senzor i uhvatili jaki bijeli odsjaj njenih laktova i izraz patnje na licu.

Uzeli su joj podatke i pustili je, natrag u noć koja se taman počinjala daniti. Bilo joj je hladno, omotala je ruke oko sebe kao da su rukavi, ali pravi su joj rukavi ostali na traper-jakni sa zakrpom u obliku leptira koji leprša preko ramena i s džepom u kojem stoje njezine naočale, a koja je valjda

kod Luthera, tako je mislila, ili se barem tako nadala, ali gdje on ono živi? Nije imala pojma, a prije nego što je uspjela proći jedno križanje, morala se spustiti na sve četiri u nečije dvorište i ispovraćati ostatke šampanjca. Ispružila bi se točno tamo na travi i spavala dok ne izađe sunce i sprži je kao jaje, ali baš je tad došao vrtlar i tresnuo vratima kamioneta, od čega su sve njegove grablje i šlaufovi i ostali vrtlarski rekviziti zazvonili zavezani na krovu pa se podigla i krenula niz ulicu, nekamo, ali zapravo nikamo. Naravno, nije imala mobitel. Nestao je negdje tamo, pa nije mogla nazvati Luthera, ali nije ni znala njegov broj – nije znala ni kako se preziva. Ulica se zvala Marigold, zar ne? Ako pronađe Marigoldovu, sigurno će prepoznati kuću, ali gdje je Marigoldova? Nije imala pojma. A noge, noge su joj bile kao dva teretna vagona, golema vagona koja su joj spojena za gležnjeve, i vukla ih je za sobom niz ulicu dok u daljini nije ugledala nešto što bi mogao biti park, a to se činilo baš kao pravo mjesto, jer tamo će biti klupa, možda i zahod, fontana za vodu, i moći će spavati, samo spavati, a oko ostalog će se brinuti poslije.

I ispostavilo se da tamo postoji klupa, standardne veličine, u šumsko zelenoj boji za šrafuru grafita, ali bila je to samo jedna klupa, samica, i na njoj se već sklupčao neki skitnica, okrenuvši glavu na drugu stranu i tako joj dajući do znanja da za nju ovdje nema mjesta. Zahod je bio zaključan, ali pronašla je fontanu za vodu i pila dok joj nije došlo muka pa se nekoliko puta umila i mokrim prstima prošla kroz kosu i iza zahoda ugledala nepopločeni put koji je vodio u gustu šikaru, gdje je mogla barem nakratko ostati i pustiti da se stvari slegnu. Nije se htjela napušiti – nije bila ovisna, ne zapravo, ne kao neki – ali sama pomisao na to, kako se već od prvog dima osjeća nepobjedivom, kao superjunak napunjen superenergijom, navela ju je na razmišljanje: prvo ću odspavati, pa pronaći način da dođem do Luthera, i onda vidjeti kako će se dan razvijati.

Razumjela je ptice, govorile su što su htjele na svom jeziku, a onda se iznad obzora pojavilo sunce i eksplodiralo joj u lice kao supernova, grmlje zdesna, grmlje slijeva, priroda tek beskrajno ponavljanje očitog – ali ovdje, što je ovo? Netko je pod jednim grmom iskopao malo gnijezdo i obložio ga spljoštenim komadima kartona koji i nisu bili toliko prljavi – krevet, krevet samo za nju. Ali onda, kad je pomaknula rese osušene biljke koje su prekrivale karton poput baldahina, dobila je cijelu sliku, i to je bilo toliko naglo i zastrašujuće kao napad medvjeda i vukova koji reže u najdubljim i najmračnijim šumama svijeta: tu je bio još netko, djevojka, djevojčica, ali nije disala i nije se micala i ako su joj oči bile otvorene, ništa nije vidjela.

Da bude jasno, kristalno jasno: nikada prije nije vidjela truplo, jer nije bila takva. Čak je i njen djed, kad je umro, učinio to negdje drugdje i vratio im se u glaziranoj keramičkoj vazi boje maslinova ulja, a kad su na TV-u prikazivali slike mrtvih tijela kako izvaljena leže na ulicama Ukrajine, ona nije bila ondje, zar ne? Ali sad je bila ovdje, prisebna, koliko toliko, i tu je bila i djevojčica koja je napola virila iz crne vreće za smeće koju je netko sakrio ispod grma u javnom parku u Zlatnoj Državi Kaliforniji.

Naravno, Dawn je to mogla i predvidjeti, ona djevojka – Tanya – nije se pojavila na sudu i tu nitko ništa nije mogao napraviti, bar ne do sljedećeg puta kad je uhite. Nakon vikenda povodom Dan sjećanja uslijedio je običan vikend i još jedan nakon njega i cijeli je incident polako padao u zaborav. Školska godina bližila se kraju, što je značilo da su krenuli završni ispiti i ocjene i uobičajena ludnica. Ona i Tammy otišle su u šoping po haljinu za promociju, Cameron je uzeo dodatnu smjenu u dućanu, još jedan dan tjedno, postalo je vruće. Oba psa pokupila su trakavicu – što je bilo odvratno – i morali su ostati vani dok tablete ne odrade svoje. Svakog jutra njen auto nije htio upaliti, a kad bi napokon upalio, ispustio bi crni oblak dima koji ju je pratio dok je izlazila na ulicu, što je značilo da će ga morati dati na popravak, bog zna koliko će to koštati. Dvorište je trebalo pokositi. U cvijetnjaku je bilo više korova nego cvijeća.

Baš joj je kći ispričala o djevojčici u vreći za smeće koju su pronašli u parku ni deset ulica od njih; nitko nije znao tko je ona ni što joj se dogodilo, još jedan dokaz koliko je ovaj svijet izopačen. Kao da joj je to trebalo. Kao da je to ikome od njih trebalo.

Djevojčica je imala između osam i deset godina. Suha, mršava, kao da je bila pothranjena, kao da je bila zlostavljana, i policija je molila za pomoć u identifikaciji. Nosila je ružičaste kroksice, plavo-bijelu pidžamu sa slikom polarnog medvjeda i žutu šiltericu s podebljanim crnim ukošenim logom na kojem je pisalo „Princeza”. Nije imala nikakve dokumente – a koji to osmogodišnjak ima? – ni posebna obilježja, barem koliko je policija mogla vidjeti.

Kad je Dawn malo proguglala, nabasala je na sliku – policijski crtež lica i trupa djevojčice. Negdje ju je već vidjela, u to je bila sigurna, ali gdje? Nije ju mogla vidjeti u školi – djevojčica je bila premala, tek dijete, samo dijete. Lice joj je bilo usko i ozbiljno, ali oči su bile krivo nacrtane, kao i

usta, poluotvorena i beživotna i drukčija od svih usta koje je vidjela. Ali morala se podsjetiti da je ovo samo crtež, a ne fotografija – fotografiju nitko ne bi mogao podnijeti.

Trebala je nekoga obavijestiti, nekoga pozvati, ali čim se ponovno našla na ulici, riječi joj nisu mogle izaći iz usta: Tamo je neka djevojčica, mrtva je, mrtvo tijelo? Tamo, tamo u grmlju? Drhtala je, to je radila, podizala noge nalik na dva velika teretna vagona jednu po jednu i sve vrijeme drhtala premda nije bilo hladno, ne previše, sunce ju je pratilo u stopu. Na klupi na autobusnoj stanici sjedili su neki ljudi i malo joj je falilo da se nagne nad njihove pognute glave i opuštena ramena i kaže im, ali onda bi oni pozvali policiju, a policija bi je odmah proglasila krivom. Već imaju njenu sliku i otiske i sve, i nije li to dovoljno za jednu noć? Pa je samo nastavila dalje, kao zombi, i sve je sad postalo tužno, sve.

Luther je rekao da ju je pošao tražiti i da se sasvim slučajno provezao pokraj parka i sasvim slučajno na suvozačevom sjedalu imao kutiju krafni, uključujući i dvije punjene vanilijom, njoj omiljene, i tako ju je spasio princ u kožnoj jakni i sve je krenulo ispočetka.

Nije mu rekla za djevojčicu, nikome nije rekla, ali bila je u napasti da posudi njegov mobitel i nazove majku u New York i samo joj se isplače, jer majka više nije htjela ni čuti za nju i ne bi joj ni sada ni ikada više posudila novac koji će završiti u oblaku dima. Je li to jasno? Da, mama, kristalno jasno, kao Smirnoff (to je njena majka pila, iz visoke čaše, cijeli cjelcati dan). Par dana se suzdržala od partijanja, tek toliko da povrati snagu, a kad je došla k sebi, otišla je do spremišta u kojem je držala stvari, uzela nešto odjeće i dvije dvadesetice iz zalihe koju je čuvala u unutarnjem džepu crne pufaste jakne koju je namjeravala nositi u avionu na letu nazad za New York kad mama napokon popusti i pošalje joj kartu. Prespavala je cijela dva dana skoro u komadu i pobrinula se da opere zube kad god je bila pri svijesti, premda je šteta već bila učinjena i ako ikad ode zubaru, to će je koštati više nego što će u cijelom životu zaraditi, a onda je došao petak i ona i Luther su se napušili i ona je opet bila najmoćnija žena na svijetu i sve je bilo pod kontrolom.

Bilo joj je jasno što Tammy radi, iskorištava situaciju i provalu koristi kao izgovor, ali kad je cijelu noć ostala vani, a ujutro je imala školu, Dawn joj je oduzela ključeve od auta i kaznila je. To je dovelo do uobičajenih svađa i ispada i prijetnji, uz već prisutnu napetost zbog mature.

„Neću ni ići, ok? To želiš?”

„Kako ti drago", rekla je i zazvučala baš kao vlastita majka.

Naravno, sve to bilo je obično prenemaganje, i kad se taj dan približio, Tammy je popustila, kao što su obje znale da hoće, pa su pripremile proslavu za nju i Beaua i nekoliko njezinih prijatelja, naručile hranu iz Hana Sushija i cijelu kuću ukrasile karanfilima, bijelim ružama i šlajerima. Bilo je i plesa i gledanja kolaža slika djece svih uzrasta na kompjutoru, i voćnog punča i gaziranih sokova, ali ne i alkohola, ne dok ne postanu punoljetni – bilo joj je žao, ali tako je moralo biti – a i ako su se nekolicini koji su se iskradali van do kraja večeri zacaklile oči, znala je da ponekad ipak treba popustiti. Dokle god se nekome nešto ne dogodi. To ju je brinulo, uvijek brinulo, ali dođe trenutak kad se više ništa ne može učiniti.

A što se tiče one djevojčice, onog djeteta strpanog u vreću za smeće i napuštenog kao da je mrtva životinja, shvatila je da je bila u pravu – već ju je negdje vidjela. Tjedan dana nakon otkrića tijela novine su djevojčicu identificirale kao lokalnu stanovnicu, Evenu Clarkson, i objavile njenu fotografiju uz molbu da im se javi svatko tko je opazio nešto neobično. Na fotografiji se djevojčica smješkala u kameru, oči su joj bile velike kao svijet, ramena pognuta, a glava nagnuta kao da je plesala za kameru koja je u tom trenutku opalila sliku.

Još je u veljači s Chrissie otišla na večer talenata u osnovnoj školi jer je Chrissiein sin, Robert, koji je bio pomalo genije za klavir, također ondje nastupao. Bila je to priredba kao i svaka druga, djeca su pjevala na već snimljenu matricu ili su čak, ona najmanje talentirana, pjevala na plejbek, ali onda je jedna djevojčica sama izišla na pozornicu, nagnula se prema mikrofonu i bez podloge, bez ikakve pratnje otpjevala baladu koja je utišala cijelu dvoranu. Dawn je prepoznala pjesmu –iz nekog crtića kojim je Tammy bila opsjednuta kad je bila njenih godina – i možda je to imalo neke veze s tim, s naletom emocija odnekud iz prošlosti, kad je sve bilo puno jednostavnije, ali steglo ju je u grlu. Djevojčica je vladala prostorijom. Bila je talentirana. A kad joj se glas povisio, zaboravila je na loš razglas i nesavršeno svjetlo zbog kojeg su svi izvođači izgledali kao da su isklesani od kamena, jer zajedno se s njom vinula u zrak.

Ovog puta nije bilo nikakve zabave, osim u njenoj glavi. Prošli su dani i počelo joj se pričinjati, a to joj se uvijek događalo na kraju jer joj je tijelo pokušavalo nešto poručiti. (A ona nije slušala.) Nakon svađe s Lutherom – i s Bobom, njenim prijateljem Bobom, ako se za ikoga može reći da je Bog i

batina, onda je to on – izašla je van da udahne malo svježeg zraka, ne istrošena, ne u potpunosti, ne još, i krenula niz ulicu u kojem god je smjeru noge nosile. A to je bilo u susjedstvo koje joj se činilo sve poznatijim, palme s listovima nalik na hrpe prljave odjeće, automobili parkirani na milimetar jedan od drugoga, gotovo sva svjetla ugašena i svi u krevetima, jer bilo je dva ili tri ujutro, ili tako nešto. Mogla je pratiti i trag mrvica jer se vratila ravno do kuće koju trijezna nikada ne bi pronašla, ne bi ni da joj netko da kartu.

Psi nisu lajali. Bili su iza u dvorištu, iza ograde, nešto su loše napravili i zbog toga su se osjećali nesigurno. Plahi, bili su plahi, a kad je pružila ruku, onaj veći prišao je ogradi i polizao je po prstima jezikom kao toplim ručnikom. Ovog puta ulazna su vrata bila zaključana. Ali popela se preko ograde i ušla u dvorište sa psima i njima je, kao i njoj, to bilo sasvim u redu. Je li kuhinjski prozor bio otvoren? Ili možda samo odškrinut da propusti svježi noćni zrak s oceana, koji je koliko ono ulica daleko? Da, bio je otvoren. I ona nije previše razmišljala osim što je znala da ga mora otvoriti što tiše. Naravno, psi su bili kraj nje, promatrali, navijali za nju u tišini, iščekujući, bez sumnje, da će ih pustiti unutra. Ali neće.

Kratko je stajala u kuhinji, samo da osjeti prostor, slušala, upijala čudnu mješavinu mirisa –kuhanja, pasa, prašine i plijesni i prastare masnoće upijene u plamenike štednjaka – dok joj nisu postali poznati. Zatim je nastavila kroz dnevni boravak s prigušenim svjetlom i gomilom jastuka polako otvorila vrata spavaće sobe i zavukla se u krevet, pa što ako je već netko bio u njemu? Ovo je njena bajka i ničija više.

Creative Commons Attribution-NonCommercial-NoDerivatives 4.0 International License